

JSOU MOJI A JSEM JEJICH

TEXT: ZDENĚK HANÍK

Potkali jsme se s Pavlem Vrbou několikrát při vyhlášení trenéra roku, nezávazně jsme si přitom vyměnili názory. Několikrát jsme si poslali SMS. Až po „kauze Limberský“ se naše postoje sblížily, vzájemný dialog se prohloubil a od té doby si tykáme. Tento ráz komunikace z běžného profesního života zachováváme i v následujícím rozhovoru.

S tojiš v čele české reprezentace před mistrovstvím Evropy. Znáš ten pocit, jsi pod odborným a mediálním tlakem. Máš strach?

„Samozřejmě to bude hodně sledovaná akce. Ale už jsem prožil v Plzni mediálně hodně zajímavé zápasy, takže tím už jsem omlácenější, média mě v tom trochu vykoukala. Určitý obranný reflex už mám vytvořený. Strach v tomhle smyslu nemám. Samozřejmě můžu mít strach z toho, že se někteří hráči zraní, nebo nebudou mít optimální formu.“

Jak ty sám čelíš ve svém trenérském chování tlaku vlastních emocí?

„Z vlastní zkušenosti můžu říct, že nejhorší je, když reaguju okamžitě po zápase. I trenér řekne někdy něco, čeho potom lituje. A když se potom podívám na video, kolikrát vidím, že to bylo úplně jinak, než jsem v první fázi myslel. V Plzni jsem měl pravidlo, že vše zásadně řeším s majiteli a šéfy klubů až po čtyřicet hodinách, kdy jsme se na ty situace podívali ve větším klidu.“

A v samotném zápase?

„To je těžký. Víím, že tam jsou určité hranice, kdy hráči trenéra ani tolik nevnímají. Průběh zápasu se dostává pod kůži i mně. Žiju s mužstvem. Někdy je vidět, že jsem ve vymezeném prostoru pro trenéra trochu živější. Ale čím déle trénuju, snažím se být méně emotivní než v začátcích.“

POČET VÍTĚZSTVÍ V ČESKÉ LIZE ZE 162 ZÁPASŮ, VNICHŽ KOUČOVAL. PŘIDAL 40 REMÍZ A 27 PROHER.

Myslíš si, že umíš číst emoce hráčů v zápase?

„Každý hráč je jiný a před zápasy potřebuje něco jiného. Někteří dávají emoce najevo, jiní ne. Myslím, že u některých hráčů už je dokážu přečíst, takže je to spíš o psychologii.“

Když jsme u psychologie, máš recept, jak vyvolat odhodlání hráčů?

„Myslím si, že s hráči, před zápasy nebo v poločase, dokážu komunikovat tak, abych je nabudil. A dokážu je dostat do určitého transu.“

Jak?

„Předzápasové nabuzení bývá různé. Spíš je to o tom, abych je přesvědčil, že se nemají čeho bát, že jsou dobří, silní, že jsme něco navičovali, že

jsem jim něco ukázali, a že když to budou hrát dobře, jsou schopni ten zápas zvládnout. Myslím si, že ani nerozhoduje to, co se děje v kabině přímo před zápasem, tam je to o nějakém pokřiku, aby se hráči nenudili. Ale to nabuzení začíná mnohem dřív.“

Jaké osobnostní trenérské kvality má Pavel Vrba?

„Těžko se můžu hodnotit já. Zeptej se lidí, kteří mě poznali jako trenéra.“

Ptám se tebe.

„Myslím si, že moje obrovská výhoda je, že jsem začínal u nejmenších kluků. To mě postupně učilo dostat se jim pod kůži. To byla pro mě nejlepší škola. Nedokážu si představit, že bych měl být hozen přímo do světa dospělých a ligových hráčů. Tady jsou jiné tlaky, a když nějak reaguješ, hned se to objeví v novinách nebo se o to zajímají fanoušci.“

Vnímáš se jako demokratický trenér, nebo jako autoritativní?

„Spíš demokratický. Netvrdím, že dělám rozhodnutí, přes která nejede vlak, ve stylu: Takhle to bude, takhle to chci a nikdo se mnou o tom nebude diskutovat. V určitých fázích se tedy nebráním diskutovat. V určitých fázích se tedy nebráním diskutovat. Asi ne v poločase, když mám řešit, že někdo něco udělal špatně, tam demokracie ne-

existuje. (úsměv) Ale v přípravě na zápas nebo po něm, když máme rozbor a řešíme video, jsem rád, když se do toho hráči zapojí a diskutujeme. Třeba jestli něco můžeme udělat jinak, nebo jestli nenajdeme lepší řešení. V přípravě i při hodnocení zápasu jsem za reakci hráčů dokonce rád. Ale při utkání demokratem být nemůžu.“

Jak si vybíráš spolupracovníky?

„Člověk se ne vždycky trefí, ale v poslední době se mi to daří. Vybírám si spolupracovníky, kteří jsou hlavně lidsky podobní jako já. Je moc důležité, aby bylo cítit, že chtějí být úspěšní se mnou, chtějí spolupracovat, vytvořit jeden silný tým. A ne, aby za rohem říkali hráčům něco jiného, než říkám já. V poslední době jsem narážel jenom na lidi, se kterými hrozně rád spolupracuji,

6

TOLIKRÁT V ŘADĚ BYL PAVEL VRBA ZVOLEN TRENÉREM ROKU PODLE FAČR (2010-15)

a jsem rád, že se všichni respektujeme. Přes asistenty k doktorům, masérům, zkrátka ke všem. Ani klub, když při sobě nedrží majitel, manažer nebo trenér, nemůže být úspěšný. Co se v reálném týmu nebo vedení klubu řeklo, to zůstalo mezi námi. A když se něco rozhodlo, bylo to rozhodnutí všech. I když můžete být v některých fázích neúspěšní, držíte dohodnutou cestu. To je důležité.“

Čili loajalita?

„Ano, ta je nejdůležitější. Všichni musí držet se mnou stejný směr.“

Takže jsou tvoji?

„Jsou. Musí být moji. A já jsem jejich. Jsme v tom všichni stejní.“ (úsměv)

Kdo ti smí poradit?

„Manželka by samozřejmě byla nejráději, kdybych zmínil ji. Ona mi tedy často radí, ale...“

Ještě se k ní dostaneme...

„Od toho, aby mi poradili, pomohli a řekli svůj názor, jsou asistenti, kolegové. Jak se to dělo v Plzni, děje se to i u národního mužstva. Často si sedneme ve třech, čtyřech, pěti lidech, bavíme se a hledáme řešení, které by podle nás mělo být nejuspěšnější.“

Radí ti někdo zvenku?

„Nemyslím si.“

Tak jinak. Kde se inspiruješ?

„V poslední době hlavně u zahraničních mužstev, která hrají top fotbal. Důležité je, aby trenér, který chce hrát určitým způsobem, sledoval mužstvo, které tím způsobem hraje.“

Čerpáš do své činnosti i z oblastí mimo fotbal?

„Určitě se najdou kolektivní sporty, které s fotbalem souvisí. Hlavně basket, ale beru si ponaučení i z amerického fotbalu. Bránění v zónách. V basketu osobní, zónová obrana. Signální věci. Z volejbalu asi jenom poziční postavení. Z každého kolektivního sportu si trenér může vzít poznatek. U dorostu mi hodně dával futsal, v něm hodně pracujete s prostorem a na malém hřišti je všechno mnohem víc vidět než na velkém.“

Pomáhá ti v utkání se vymluvit? S lavičkou a asistenty? Nebo jsi sám se sebou?

„Vymluvit... Neříkám, že se s kolegy sem tam neporadím o věcech, které v zápase vidím. Nebo tře-

ba někomu z asistentů řeknu: Sleduj tohle a pak mi řekni svůj poznatek.“

Já myslím emocionálně. Jestli jsi rád sám?

„To jsem. Nechci slyšet více názorů najednou. To by mě rozptylovalo a dostával bych se myšlenkami někam, kam bych se dostat nechtěl. Nesoustředil bych se na samotnou hru, ale na to, co viděl můj kolega, a jestli je to správně, nebo ne. V tomhle jsem spíš uzavřenější.“

Může podle tebe existovat přátelství mezi trenérem a hráčem?

„To je ve fotbale trochu složitější. Myslím si, že spíš musí panovat důvěra. Pokud hráči nemají důvěru k trenérovi, nebudou věřit tomu, co jim vysvětluje nebo co chce hrát. Přátelství není úplně optimální slovo. Protože přátelství si každý může vysvětlovat jinak.“

Jak řídíš silné osobnosti?

„Silné osobnosti musí důvěřovat trenérovi, že ukáže cestu, která vede k úspěchu. Dneska už se dokážou zorientovat a pochopit, co má smysl a co nemá. Spousta hráčů je inteligentních, ale jiné můžete vést, protože vás poslouchají na slovo a kolikrát přijmou i nesmysl. To se ale trošičku mění. Dneska je mezi hráči a trenérem důvěra a vztah otevřenosti, kdy si hráči svůj názor řeknou. S osobnostmi je to sice někdy složité, ale mnohem příjemnější než kdysi, kdy měly minimum prostoru k vyjádření. Je dobře, že dneska dokážou svůj názor říct a s trenérem navázat vztah, který potom vede k úspěchu.“

Je to tím, že jsou kultivovanější?

„Je to jiné než před dvaceti, třiceti lety, kdy měl trenér jiné postavení než teď. Tehdy když se řeklo ligový trenér fotbalu, tak to byl možná po tajemníkově OV KSC druhý nejdůležitější člověk ve městě. (úsměv) Byl v klubu strašně silnej. Dneska už trenéři takové postavení nemají, jsou vlastně s hráči na jedné lodi. Kolikrát hráči stojí výš než on. Ale podle mého názoru se osobnosti řídí mnohem jednodušeji než kdysi. I tenkrát osobnosti byly, v některých klubech si hru víceméně řídily samy. Ale vztah s trenérem je dneska jiný.“

Někteří hráči přicházejí z významných zahraničních klubů a pracují pod světovými trenérskými esy. Teď přijdou do Česka a přicházejí od Wengera, z bundesligy. Je to pro tebe výhoda, nebo nevýhoda?

„Samozřejmě že někdy se bavíme s hráči z těchto klubů, jestli se trénují v jejich klubu nějak liší. Je

PAVEL VRBA

Narozen: 6. prosince 1963 v Přerově
 → Hráčská kariéra: Přerov (1973-79), Baník Ostrava (1979-81), Prostějov (1981-82), Cheb (1982-84), Baník Ostrava (1984-85), Havířov (1985-93), Přerov (1993-94)

→ Trenérská kariéra: Přerov (1994-96), Baník Ostrava (1996-2004 asistent, květen 2003 hlavní trenér), reprezentace ČR do 20 let (2003), Púchov (2004-06), Žilina (2006-08), reprezentace Slovenska (2006-07 asistent), Plzeň (2008-13), reprezentace ČR (2014-?)

→ Největší úspěchy (jako hlavní trenér): postup na EURO (2016), 2x mistr české ligy (2011, 2013), vítěz Poháru ČMFS (2010), 2x postup do základní skupiny Ligy mistrů (2011, 2013), osmifinále Evropské ligy (2012), mistr slovenské ligy (2007)

jiný v tom, že je výrazně větší intenzita, protože je vyšší kvalita hráčů. To znamená: jestliže děláš jakýkoliv nácvik nebo třeba i hry, intenzita je podstatně vyšší než u nás, protože i jejich spoluhráči jsou lepší, dokonalejší, schopnější. Ale jinak je náplň tréninku víceméně podobná. Dokonce někdy hráči ze zahraničních lig tvrdí, že se zabýváme mnohem víc detaily než v jejich klubech. A to je vlastně také o kvalitě. Oni už možná některé věci berou automaticky a předpokládají, že to hráči zvládnou. Kdežto my se vracíme k těm detailům... Ať už jsem byl u žáků nebo dorostenců, i v Plzni jsme stále dokolečka něco navrhovali, protože jsem chtěl u hráčů vytvořit herní automatismus. V zahraničí je to možná víc o kreativitě, kterou hráči dokážou do zápasu dát.“

Vypadá to, podle toho, co říkáš, že máš rád, když má hra rád.

„Určitě.“

A mají v tvém mančeftu nějací hráči privilegia svobodného rozhodování?

„Pro mě je svobodné rozhodování útočná fáze. Je to samozřejmě o nějakých prostorech, nabězích. Ale v útočné fázi by měla být určitá volnost. Hráči musí vytvořit nadstavbu, která překvapí a udělá pro diváka zápas zajímavější. Není dobré sešněrovat hru vyloženě do stavu, že všichni budou vědět, kde se kdo pohybuje, všichni budou hrát na jeden dotek. Naopak, myslím si, že lidi baví, když někdo někoho obejde, dá krásnou nahrávku, do prostoru, kam naběhne hráč a nikdo ho tam nečeká. V tom mají hráči maximální volnost. Ale v defenzivě jsou pravidla spíš svázaná a mužstvo je dodržovat musí. Jinak by nastal velký problém.“

Takže obranná fáze je větší kázeň. Ale mají někteří hráči větší privilegia ve smyslu tvoření? Existuje pravidlo, že někdo má dostávat míč a rozehrávat útoky?

„Samozřejmě nebudu chtít po stoperovi, aby kličkoval. Jestliže získá balon a začne kličkovat, všichni zešediví a řeknou si: Ten blázen je poslední a dělá kličky na čtyři hráče! Naopak po útočníkovi chci, ať to klidně na čtyři zkusí. Když má balon a věří si, proč by to neměl dělat?“

Nevím, jestli jsem se vyjádřil správně. Je v národáku pravidlo, že většinu útoků má rozehrávat někdo konkrétní?

„Jsou určité fáze a prostory, u nichž jsou určeni hráči, kteří by se měli zapojit do zakládání útku. Je jasné, že někdo má ty schopnosti lepší. Ale

po jiných zase chceš, aby vytvořili prostor pro hráče, přes kterého to chceme hrát. Je to stejné jako u basketu. Ten má vyloženě dané, kdo je rozehrávač a kdo podkošový hráč.“

Jaké vlastnosti má podle tebe mít líder na hřišti? Uznáváš, že tam má být?

„Určitě ano. Je důležitý nejen pro spoluhráče, ale i pro trenéra. Měl by to být respektovaný člověk. Násilnou formou by to byl průser, hrálo by to opačnou roli. Já jsem zažil klasického lídra Pavla Horvátha. Nejen že dokázal pobavit mimo fotbal, ale uměl pobavit i na hřišti, dokázal spoluhráče usměrnit, byl pro mě ohromně důležitý. I způsobem hry. Rozehrával standardní situace. Spoluhráči ho respektovali, viděli, že jim na hřišti pomáhá. Samozřejmě měl i své chyby, nikdo nejsme svatý. Ale byl to klasický lídr.“

Popsal jsi ho technologicky, ale jaké vlastnosti měl psychologicky?

„Věděl jsem, že ostatní hráče uklidňuje. Nebo se dostal do situací, kdy poznal, že je má seřvat. Působil na nováčky. Byl strašně důležitý v tom, že dokázal hráče povzbuzovat, dostat do stavu, aby to, co uměli, prodali taky na hřišti. To je v psychologii strašně důležité. A nám, trenérům, se to někdy úplně nedaří. Pokud máte hráče, který vám s tím pomůže, to je bombardér. Znáš to, že trenér se kolikrát urve a seřve někoho, i když to nemyslí špatně, a hráč se sesype. Pak je důležitý, aby se našel někdo druhý, kterej třeba řekne: Ty, dobře... Pavel byl přesně ten člověk, moc mi v tom pomáhal. Někdy za mnou i přišel a řekl: Trenéře, víte, ten hráč je teď z toho špatnej, bylo by dobrý, kdybyste za ním přišel, vzal si ho bokem, za ramena. To je ten lídr.“

Čili druhý trenér na hřišti.

„Ano, přesně tak.“

Myslíš, že má pro reprezentační tým nebo Viktorii Plzeň smysl spolupráce s psychologem? Spolupracoval jsi s ním někdy?

„Zažil jsem jednoho, kterého dovedl do klubu majitel Žiliny. Nebylo to úplně optimální. Netvrdím, že psycholog nemůže být pro družstvo přínosem. Víím, že se to hodně používá v Americe. Ale já jsem přesvědčený, že pokud chceme jít touhle cestou, tak psycholog musí být do mužstva zabudovaný tak, aby mu hráči věřili. Ne, aby do něj byl uměle nastrčený třeba majitelem. Tohle nefunguje. Osobně si myslím, že nejlepším řešením by bylo, kdyby měl psycholog i trenérské vzdělání a byl asistent-psycholog. To by v našich podmín-

EDIFICE
CASIO

✦ PRETTY SMART.

EQB-500DB-2AER

Bluetooth®
SMART

CASIO WATCH+

Jednoduché spojení pomocí aplikace pro smartphone

edifice-bluetooth.eu

Seznam prodejců najdete na www.casio-watch.cz

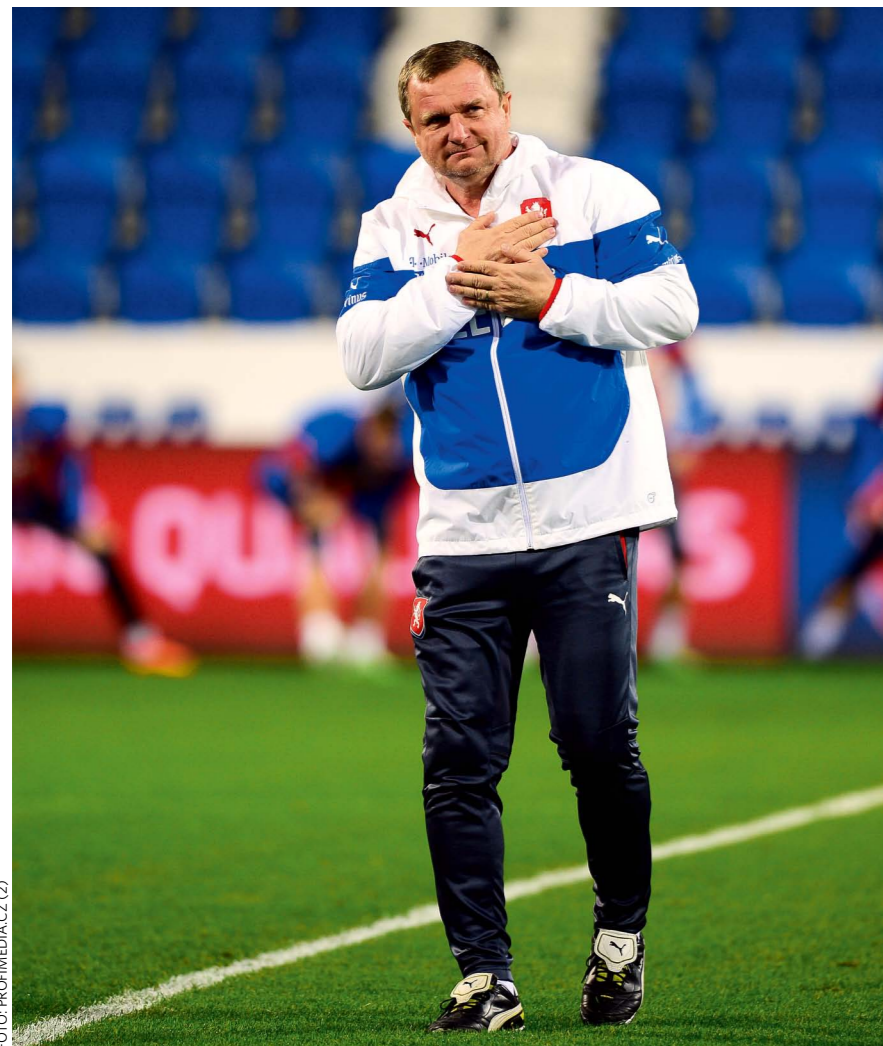

FOTO: PROFIMEDIA.CZ (2)

kách bylo ideální. Určitě se tomu nebráním. I trenér si někdy potřebuje promluvit s někým, kdo mu v kritických momentech pomůže. Ale nesmí to být například tak, že teď tady máte psychologa a můžete se mu svěřovat. To je špatně.“

Které věci ve skutečnosti má trenér v moci?

„Trenér má v moci určitě sestavu. Dělá na tréninku to, co chce. Připravuje mužstvo na zápas. Spousta lidí si myslí, že trenéra řídí majitelé, manažer. Ale pokud by to tak bylo, pak by nemělo smysl trénovat, protože bych si nemohl stát za věcmi, které by se udály. Já razím cestu: Když něco pokazit, tak to chci pokazit sám. Rozhodně nechci, aby mi někdo radil, jak to mám udělat, a potom by mi ten samý člověk říkal, že jsem si to měl rozhodnout sám.“

Dobře, to je z hlediska vedení klubu, managementu. Ale jak je tomu z hlediska vlivu na hru? Tam je tolik nepředpokládaných faktorů.

„Sílu něco v zápase ovlivnit mám před zápasem. Když týden dopředu rozeberu soupeře. Kdy vidím, jak soupeř brání, útočí, zahrává standardní situace. To během týdne můžu ovlivnit. Aby na to mužstvo bylo připravené. Připravíme videorozbor soupeře. A pak v tom zápase, pokud soupeř něco změní, musím změnit něco i já. Je to trochu šachová partie.“

Fotbalový trenér je však daleko od hráčů. Volejbalový trenér má během zápasů šest timeoutů. Jaká je skutečná moc ve vlastním zápase?

„Minimální. Pokud vedete žákovské mužstvo, je každé slovo slyšet a hráči ho asi slyší. Stejně jako rodiče nebo babičku. Nakonec mají tak zamotanou hlavu, že vůbec nevědí, co mají hrát. U profesionálního fotbalu je to horší. Když přijedete na Bayern a podobné stadiony, můžete si křičet, co chcete. Hráči vás neslyší. Tam je důležitá předzápasová příprava. V samotném zápase už můžete těžko něco ovlivňovat, protože to ani nejde.“

Kdy naposledy mluvíš před utkáním k mužstvu?

„Těsně před zápasem. Ale to už jsou povzbuzovací pokyny. Taktika se ještě může změnit, když dostanete sestavu soupeře, to je asi hodinu před výkopem. Můžete zareagovat na něco, co vás v soupeřově sestavě překvapilo. Potom třeba můžete změnit vlastní rozestavení. Určený způsob hry už se ale nemění.“

Já jsem měl jako trenér národního volejbalového mužstva na přípravu na evropský šampionát dva měsíce a stěžoval jsem si, že za tak krátký časový úsek nemohu nic změnit. Ty máš ještě daleko méně času. Je vůbec možné něco do hry dostat za tak krátký čas?

„Za ty dva roky u reprezentace opakujeme určité věci každý sraz, protože chceme hrát určitým způsobem hry. Neměním ho podle toho, jestli budeme hrát proti Holandsku, nebo Lotyšsku. Způsob hry v určité fázi je daný. Liší se pouze v detailech podle soupeře. Určitě se nestane, že bych tři týdny před mistrovstvím Evropy hráčům oznámil: Tak a teď budeme hrát tříobráncový systém.“

Co budeš prožívat, až budeš před EURO 2016 vyřazovat posledního hráče?

NERVY. VRBŮV TÝM PROHRÁL V KVALIFIKACI JEN DVA ZÁPASY: DOMA S STURECKEM A PŘEDTÍM NA ISLANDU. NAVÍC PŘIŠEL O ZRANĚNÉHO TOMÁŠE ROSICKÉHO.

FOTO: SPORT: MICHAL BERÁNEK

„Už na soustředění do Rakouska odcestuje 23 hráčů, kteří budou vědět, že jedou na mistrovství Evropy. Může se stát, že švýcarská liga končí později a třeba dva hráči v ní ještě budou hrát. Jestliže vezmu náhradníky místo nich, ti budou vědět, že na šampionát nepojedou. Jedině, kdyby se něco mimořádného stalo. Nominace vzniká na základě výkonnosti a dlouhodobých výkonů v národním mužstvu. Určitě se objeví spousta kritiky, že někdo tam měl být a někdo naopak ne. Jako vždycky. Ale vyberu třiatvacet hráčů, o kterých budu v daném momentě přesvědčený, že na mistrovství budou úspěšní.“

Takže to nemáš jako noční mūra?

„Vůbec ne. V dané chvíli mám nějakou osu, která, když se nestane nic mimořádného, na mistrovství pojede. Na druhou stranu nemohu tvrdit, že už dnes mám v hlavě třiatvacet jmen. Nominace se vytváří dlouhodobě. Ne na základě jednoho zápasu. Samozřejmě, něco se může změnit. Před prvním kvalifikačním utkáním s Holandskem jsem měl přípravný zápas s USA a po něm změnil sestavu na třech čtyřech místech. Ale dnes, po zápasech, které jsme odehráli, už je to trochu jiné než tehdy.“

Ptal jsem se proto, že pro mě to noční mūra byla. A viděl jsem i hráče plakat, když jsem mu oznámil, že na šampionát nejede.

„I ve fotbale se tyhle příběhy stávají. Znam fotbalisty, co se na mistrovství nedostali a pak trochu informovali novináře o svých pocitech. Z tohoto pohledu chápu, že to někdo nese těžce. Právě proto chci, aby hráči, kteří pojedou na soustředění do Rakouska, věděli, že mají nominaci jasnou. Jestliže zkušenějšímu staršímu hráči dáváte

šanci, a pak ho nenominujete, je to složité. Mladý hráč, který má ještě kariéru před sebou, to možná skousne líp. Trenér se musí rozhodnout, ale i když je to těžké, noční mūra to pro mě není.“

Moderní trenér má mnoho rolí – motivátor, šéf, důvěrník, dirigent. V které jsi nejsilnější?

„Ježiš, to nevím.“

Zkus to.

„Myslím, že nejsilnější jsem v tom, že se důkladně zabývám hrou soupeře. To znamená, že připravuju mužstvo strategicky. Někdy hráčům trochu vadí, že u videa trávím víc času, než by si představovali. Ale pak jim to v zápase pomohlo. Zabývám se detaily a jsem přesvědčený, že to tak musí být.“

Jsi zastáncem tvrdého režimu ve smyslu životosprávy?

„Hráči vědí, že určité věci, které jsou dané, dodržovat musí. Řeknu na rovinu, že v žádném mužstvu nejsou všichni svatí. Když někdo říká opak, lže. Ale pokud nedodržují domluvená pravidla, musí vědět, že za to budou postiženi. Když se nám to stalo, hodně je to bolelo. Někteří potom chodili prosit nahoru, jestli by se pokuta nedala smazat...“

Dřív se cestou k zápasům hrál v autobuse nebo v letadle mariáš, dneska mají všichni ipody. Jak to snášíš?

„Když jsem byl fotbalista, zažil jsem ještě, že se vzaly masérské kufrы a na nich se hrál mariáš. Nebo se cestou po zápase zpívalo. Dnes už to neexistuje.“

„Myslím, že nejsilnější jsem v tom, že se důkladně zabývám hrou soupeře.“

TRENÉŘI, VAŽTE SI TOHO, ŽE DĚLÁTE PRÁCI, KTERÁ VÁS BAVÍ. NA TOM SE SHODUJÍ ZDENĚK HANÍK I JÍM ZPOVÍDANÝ PAVEL VRBA.

Je to na škodu?

„Je. I tohle utužovalo kolektiv. Vyhrálo se a mužstvo zpívalo z Prahy až do Havířova. Kdybychom dnes chtěli po hráčích, aby po vítězném zápase zpívali, tak by jim to vydrželo jen do Benešova. Víc písniček by neznali. Samozřejmě, je jiná doba. Někdy obdivuju, na jaké filmy se hráči vydrží dívat. Ale na to už jsem si zvykl.“

Máš své přátele většinu ve fotbale, nebo mimo něj?

„Spíš mimo něj. Neříkám, že se s některými lidmi z fotbalu nepřátelím, sejdu se s nimi rád. Ale takoví ti skalní přátelé, nebo jak je pojmenovat, jsou spíš mimo fotbal.“

Jak relaxuješ?

„Možná v autě, kde si skutečně odpočinu. Rád si přečtu dobrou knihu, poslechnu dobrou muziku. Teď se učím anglicky, i když nevím, jestli to je relax. (úsměv) Ale dostane mě to mimo fotbal, takže to asi relax je.“

Myslíš, že trenéři ve fotbalové lize můžou být přáteli?

„Určitě ano. Spoustu trenérů znám a se spoustou se bavím přátelsky. V zápase jsou emoce, možná i vznikne situace, kdy si veřejnost myslí, že se ti trenéři nemají rádi. Ale já si naopak myslím, že vztahů, kde by byla mezi nimi nenávisť, je minimum. Já snad nemám ani jednoho trenéra v české lize, ke kterému bych měl takový negativní vztah. Neříkám, že bych jel se všemi na dovolenou, ale nepřátelství? To si neuvědomuju.“

To je dobré sdělení. Já jsem ti svého času poslal gratulační esemesku, to jsme si ještě vykali, že jen ve svém srdci máte všechny odpovědi. A tys mi odepsal: Já mám ve svém srdci pouze manželku.

(směje se)

Můžeme tohle sdělit národu?

„Já už jsem s manželkou 32 let. Takže mám ve svém srdci jenom ji. Ale když se pohybuju dlouhodobě ve fotbale, je i spousta jiných věcí, které mě ovlivňují a na které myslím a které mě překvapují. Takže mě už nepřekvapuje jenom manželka.“

Tvoje manželka má skvělého manžela, když o ní takhle mluví. Takže můžeme to sdělit národu?

„Můžeme.“

Kterou otázku by sis položil jako novinář? Na kterou čekáš a která novináře ještě ne- napadla?

„Ježiš... Trenéře, proč jste na nás tak zlej?“ (směje se)

A co bys odpověděl?

„Já se chovám pouze tak, jako se vy chováte ke mně.“ (směje se)

Je český fotbal už čistý?

„Říkat o českém fotbalu, že je čistý, by ode mě asi byla troufalost. Na druhou stranu si nemyslím, že je tak špatný, jak se o něm někdy mluví nebo píše. Nemyslím, že se český fotbal vymyká celosvětovému srovnání. To znamená, že se vždycky někde nějaký průser najde, něco se objeví. Třeba teď jsem viděl bundesligu, dvě penalty, které se tam pískly, kdyby se pískly u nás, zase by vytryskl proud hlasů o tom, jak je ten český fotbal hrozný. Ale je úplně stejnej jako ve světě. Spíš máme vrozenou nedůvěru, všechno rozebíráme. Samozřejmě chybu udělá trenér, udělá ji hráč, udělá ji i rozhodčí. To je naprosto logický. Stává se to. Ale nemyslím si, že ty chyby dělá někdo úmyslně a měly by vést k zvýhodnění někoho. Fotbal není tak špatnej, jak se o něm mluví.“

Co schází českým trenérům?

„Možná trošku víc úcty a sebevědomí. Obdivuju třeba holandské trenéry v tom, jak si sami sebe váží. Když jdou do zahraničí a někdo se jich zeptá, koho byste doporučil, vždycky doporučí Holanďana. Umějí si být vzájemně prospěšní. Je důležité, aby trenéři, kteří jsou úspěšní, dokázali vytvořit podmínky dalším, kteří můžou být úspěšní po nich. V tom je to u nás trochu jiné. U nás si všechno závidíme. Úcta a respekt nám jako kolegům chybí.“

Co bys tedy vzkázal českým trenérům?

„Respektujte se a važte si toho, že děláte práci, která vás baví. To je to nejdůležitější. A pokud vás to nebaví, tak to nedělejte.“